

РЕШЕНИЕ

№ 5389

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **619** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., срещу Решение № 496 от 08.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства в подкрепа на подадената молба за закрила, като е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата. Счита, че бежанската му история сочи, че същият попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от служебен защитник адв. Л., назначен от съда. Поддържа, че двете справки относно актуалната обстановка в А. са недостатъчни за да се направи обоснован извод, че жалбоподателят

не отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Счита, че решението е неправилно и незаконосъобразно и моли за неговата отмяна и връщане на преписката за ново произнасяне по молбата за закрила.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Х., който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба вх. № ВР - 13 - 4265 от 20.09.2023г. на РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, жалбоподателят С. Т. е поискал международна закрила в Република България. Лицето е регистрирано с имената С. Т., от мъжки пол, [дата на раждане] в общ. Д., А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Чужденецът не е представил оригинални документи удостоверяващи самоличността му и личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От административната преписка се установява, че С. Т. е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на дари/пашу език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

По подадената молба за закрила е изготвено становище рег. № УП-14948/03.01.2023г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"кв. Военна рампа" в РПЦ- С. с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На проведено интервю с рег. № УП – 14948 от 05.12.2023г. оспорващият посочва, че е роден в общ. Д., провинция Т., А.. Живял е там през целия си живот, но е работил и в провинциите К. и К.. Има трима братя и две сестри. Единият от братята му живее към момента в [населено място], И., където е принуден да работи, въпреки 14-годишната си възраст, тъй като трябва да се грижат за семейството си в А.. Другите членове на неговото семейство продължават да живеят в семейният им дом в А. – майка му, баща му, двама от братя му и двете му сестри. Напуснал нелегално държавата си на произход А. през 2014г., като е преминал през П., след това влязъл в И., където пребивава около 3 години и половина, като работел във фирма за производство на авточасти.

Продължава бежанската си история с факта, че напуснал И., понеже валутата се е обезценила и той трябвало да намери друг начин да се прехранва, за да помага на семейството си в А.. Твърди, че е преминал нелегално от И. в Турция, където останал за около 5 години в [населено място]. Работил е в ресторант, но турците са започнали да депортират афганистанци обратно в А. и той нямал друг избор, освен да тръгне нелегално към Европа. Впоследствие влиза и нелегално на българска територия.

Мотивира молбата си за закрила с бедността в А. и невъзможността на баща му да работи и осигурява благоденствието и бъдещето на семейството си. За проблемите на баща си, заявява, че той е имал проблеми с кръста и му е била направена операция, а

впоследствие по време на американското присъствие в А., в момент, в който талибаните се биели срещу властта, баща му станал цивилна жертва при сраженията. В момента е обездвижен. Молителят твърди, че поради факта, че той е най-голямото дете в семейството е трябвало да поеме грижите за него и да осигурява финансите, които са необходими за живота им в А.. Заявява още, че не е имал лични проблеми в А., освен това че му се наложило да работи от малък. Живота на семейството му е бил труден в онзи момент и това е била причината през 2014г. да напусне страната си по произход, единствено и само, за да има възможността да се грижи за тях и да може да им подсигурава бъдещето. Допълва, че желае да се установи легално в Република България, за да може да работи, да се развива и да получи образование.

В хода на интервюто заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в държавата си на произход. Посочва, че не е бил арестуван, съден или осъждан. Според думите му никога не е членувал в политическа партия или организация.

В хода на производството е установено, че чужденецът самоволно е напуснал РПЦ – С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ и от 18.10.2023г. е в неизвестност, за което е изготвена докладна записка с вх. № ВР - 573/18.10.2023г. С решение за настаняване № 211/27.10.2023г. афганистанският гражданин отново е настанен в центъра за бежанци към отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“.

С оспореното в настоящото производство Решение № 496 от 08.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с установената фактическа обстановка, която не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ.

Същевременно за кандидата липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че жалбоподателят не е посочил член от семейството и да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от чужденеца лични мотиви за желанието и да напусне страната си на произход не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в А., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007г.

По делото е представена административната преписка в цялост, включително и ангажираните от страните допълнително писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 496 от 08.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на С. Т. на 11.01.2024г. лично срещу подпис в присъствието на преводач, а жалбата срещу него е подадена на 16.01.2024г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконносъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на С. Т. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба му за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителят е дал обяснения, свързани с бежанската му история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП-14948/03.01.2023г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"кв. Военна рампа" в РПЦ- С., съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004/83/ЕО и Директива 2011/95/ ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на

чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на С. Т. при направеното от него интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец на молителя.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на С. Т., тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за С. Т., с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самият той заявява в хода на интервюто, че не е имал проблеми и заради етническата си принадлежност.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че правилно административният орган е определил жалбоподателя като мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата и на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се доказва оспорваният да е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и, че спрямо него е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за

„посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във връзка с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си в държавата си по произход – А., поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне там, се подкрепя напълно и от представената по делото справка за актуалното положение в А. с вх. № ЦУ-1031/03.04.2024г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС. Дори да се приеме, че е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл С. Т. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с

бежанската история на лицето и ситуацията в А., съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на С. Т., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Решение № 496 от 08.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: